

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **Mgr. Ing. M. N.**, proti žalovanému **Úřadu průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 16. 9. 2002, zn. O-65486, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 Ca 181/2006, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2006, č. j. 5 Ca 181/2006 – 18,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2006, č. j. 5 Ca 181/2006 – 18, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 15. 7. 2003, podanou dne 16. 7. 2003 Městskému soudu v Praze, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 16. 9. 2002, zn. O-65486, kterým byl zamítnut žalobcův rozklad ve věci výmazu ochranné známky M.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 Ca 150/2003 - 7, žalobu odmítl. Poukázal v něm na předchozí rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2003, č. j. 5 A 151/2002 - 9, o téže věci, který žalobu podanou původně u Vrchního soudu v Praze odmítl, když současně poučil žalobce o možnosti podání žaloby u obecných soudů, neboť se jedná o věc soukromoprávní, nenáležící do pravomoci soudů ve správním soudnictví. Navzdory tomuto poučení Nejvyššího správního soudu žalobce podal žalobu opětovně ke správnímu soudu, a proto ji Městský soud v Praze, jak je uvedeno výše, podle § 46 odst. 2 s. ř. s. odmítl. Rovněž však žalobce poučil o možnosti podání žaloby u obecných soudů.

Na základě tohoto poučení žalobce posléze podal žalobu u Obvodního soudu pro Prahu 6. Tento soud však podáním návrhu, jímž popřel svoji příslušnost, vyvolal řízení

u zvláštního senátu ohledně rozhodnutí sporu o věcnou příslušnost mezi Městským soudem v Praze a Obvodním soudem pro Prahu 6, vzniklému ve smyslu § 1 odst. 1 písm. b) zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů. Zvláštní senát usnesením ze dne 30. 5. 2006, č. j. Konf 19/2005 - 5, usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 Ca 150/2003 - 7, zrušil a uložil Městskému soudu v Praze, aby pokračoval v původním řízení o podané správní žalobě, neboť příslušnými vydat rozhodnutí o žalobě jsou soudy ve správním soudnictví.

Městský soud v Praze proto pokračoval v původním řízení o žalobě ze dne 15. 7. 2003, vedeném nově pod sp. zn. 5 Ca 181/2006, přičemž usnesením ze dne 23. 8. 2006, č. j. 5 Ca 181/2006 - 16, vyzval žalobce k zaplacení soudního poplatku z této žaloby. Rovněž jej upozornil, že řízení bude zastaveno, pokud ve lhůtě do tří dnů od doručení výzvy nezaplatí soudní poplatek ve výši 2000 Kč. Výzva k zaplacení soudního poplatku byla žalobci doručena dne 8. 9. 2006, soudní poplatek však ve stanovené lhůtě zaplacen nebyl. Městský soud v Praze proto usnesením ze dne 31. 10. 2006, č. j. 5 Ca 181/2006 - 18, podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, žalobní řízení zastavil.

Proti tomuto rozhodnutí Městského soudu v Praze podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost, v níž namítl nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení. Stěžovatel uvedl, že soud měl postupovat přiměřeně podle občanského soudního řádu a použít jeho § 47 odst. 1, ohledně doručování právníkům osobám i v jeho případě, byť není právníkou osobou, ale je podnikatelem zapsaným v obchodním rejstříku. Proto není důvod, aby v oblasti doručování, soudu sdělená doručovací adresa fyzické osoby – navíc advokáta - neměla mít účinnost. Účinnost doručovací adresy přitom potvrdil zvláštní senát ve svém usnesení ze dne 30. 5. 2006, č. j. Konf 19/2005 - 5, které mu bylo doručeno na doručovací adresu, zatímco výzva k zaplacení soudního poplatku na tuto adresu vůbec nepřišla. Stěžovatel tak vyjádřil, že soud patrně zaslal výzvu nesprávně na adresu jeho bydliště, kde si ji nepřevzal a poplatek proto nezaplatil.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že žalobu ze dne 15. 7. 2003, která je předmětem soudního řízení vedeného pod sp. zn. 5 Ca 181/2006, nemá k dispozici, protože mu soudem dosud nebyla doručena. Z tohoto důvodu nevyjádřil, zda v ní stěžovatel uvedl adresu pro doručování, či zda byl poplatek za podání této žaloby již zaplacen. Nejsou mu ani známy skutečnosti na jakou adresu byla doručena výzva k zaplacení soudního poplatku za podání žaloby.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatel uplatnil důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení. Nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení podle stěžovatele spočívá v tom, že mu byla doručena výzva k zaplacení soudního poplatku na jinou, než soudu známou adresu pro doručování. Soud tak nesprávně poslal výzvu stěžovateli na adresu, kde si ji nepřevzal a poplatek nezaplatil.

V žalobě podané dne 16. 7. 2003 Městskému soudu v Praze stěžovatel neuvedl žádnou zvláštní doručovací adresu, která by byla odlišná od v žalobě uvedené adresy jeho bydliště.

Z usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů ze dne 30. 5. 2006, č. j. Konf 19/2005 - 5, které je uvedeno na č.l. 9 a je tak součástí procesního spisu, je Nejvyššímu správnímu soudu zřejmá skutečnost, že u stěžovatele byla vedle adresy jeho bydliště, shodné s adresou uvedenou v žalobě, též zmíněna i zcela odlišná adresa, označená jako adresa pro doručování. Na základě toho musel i Městský soud v Praze vědět o existenci stěžovatelovy zvláštní adresy pro doručování. I přes to však soud prvního stupně doručil usnesení ze dne 23. 8. 2006, č. j. 5 Ca 181/2006 - 16, kterým byl stěžovatel vyzván k zaplacení soudního poplatku v třídní lhůtě počínající doručením této výzvy, na adresu jeho bydliště, kterou uvedl v žalobě. Tato výzva byla pro její nevyzvednutí adresátem dne 29. 8. 2006 uložena, přičemž s ohledem na § 50c odst. 4 o. s. ř., aplikovatelného subsidiárně s ohledem na znění § 42 odst. 5 s. ř. s., se považovala za doručenou dne 8. 9. 2006, kdy uplynul poslední den zákonné desetidenní lhůty.

Uvedený postup soudu prvního stupně, který doručil výzvu na adresu stěžovatelova bydliště, uvedenou v žalobě, by byl naprosto správný, pokud by soud neměl informaci o existenci zvláštní adresy pro doručování. Podstatná je podle Nejvyššího správního soudu i další skutečnost spočívající v tom, že zatímco soud prvního stupně doručil výzvu k zaplacení soudního poplatku na adresu stěžovatelova bydliště, jak je patrné z vrácené doručenky uložené na č.l. 16a procesního spisu, usnesení ze dne 31. 10. 2006, č. j. 5 Ca 181/2006 - 18, jímž řízení zastavil, doručil stěžovateli na adresu pro doručování, ač v záhlavní kasační stížnosti napadeného usnesení je uvedena jen adresa stěžovatelova bydliště. Soud prvního stupně tím prokázal vědomost o existenci adresy pro doručování, kterou tak sám využil v případě doručování usnesení o zastavení řízení, zatímco u doručení výzvy k zaplacení soudního poplatku tomu tak nebylo.

Soud prvního stupně si, s ohledem na obsah procesního spisu, byl vědom existence adresy pro doručování, kterou i sám použil. Současně je ale pravdou, že stěžovatel teprve až v kasační stížnosti uvedl doručovací adresu a výslovně požádal, aby mu bylo doručováno výhradně na tuto doručovací adresu. To však nic nemění na tom, že soud prvního stupně měl postupovat při doručování jednotně.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že soud prvního stupně vydal nesprávné rozhodnutí o zastavení řízení, a proto kasační stížností napadené rozhodnutí soudu prvního stupně podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Věc současně vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení, v němž je tento soud podle odst. 3 téhož ustanovení vázán výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 2 s. ř. s. Městský soud v Praze v novém rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. října 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

